

ки.

Добри - светлоок и дребен, със закръпена антерийка, бос и избеляла от слънцето коса. Иванчо Миндов - висок, едър, облечен в дрехи от чер шаек, със сив калпак и високи руски ботуши. Сякаш родителите му не бяха заминали сиромаси като тях, оставили всичко, дом, дюкян и стока, нива и лозе, само да запазят живота си. А сега се връщаха прилични на влашки чокои или браилски търговци.

- Разправяй, разправяй... - не преставаше да повтаря Добри.
- Все такива ли са тамошните коне?

- Ех, това е нищо! Да видиш какви атове теглят шейните, по три впрегнати заедно! Като задрънкат ония звънчета - сякаш музика.

- Музика?

Добри не знаеше какво значи това. Толкова прости и невежи бяха.

- А там наистина ли няма турци?

Преселникът крепко се изсмя.

- Какво ще дирят там!

- А висшите училища? На гръцки ли учат?

- В Букурещ има училища, където учат гръцки. След Заверата там затвориша Бейската академия. Нашите търговци още смятат, че децата им трябва да знаят гръцки, за да им водят сметките в терите. Ама сега разправят, че в Одеса се готвят да отпуснат стипендии за българчета.

Добри усети, че се пресича дъха му.

- Какво е това „стипендия“?

- Това значи да учиш на царски харч.

Синът на Чинтула се замисли. Въздъхна.